

за безуспешното си пътуване и срама на едно връщане с празни ръце. Ала когато чу думите на Асена, той остана зашеметен от радост. Изпълнен от признателност, той падна на земята, поклони се пред самодържеца и изказа в цветисти слова всичката си дълбока признателност. Защото той се обогатяваше с най-голямото съкровище - мощите на великия сръбски светец.

Отпущаха се сърцата на гостите. Унилите и мрачни лица се разпънаха в непрестанна усмивка. Зареди се пир след пир. Сърбите не знаеха как да се отплатят и как по-богато да обдарят царския дом, патриаршията и града. Ала щом тялото биде приготвено за път те веднага го взеха и заминаха, понеже се бояха търновци да се не противопоставят на вдигането на мощите. Когато се сбогуваха с баща си, Белослава и кралят коленичиха пред него и го помолиха за благослов.

Иоан Асен сложи ръце на главите им и каза:

- Пътувайте с мир, защото сърцето ви ликува от най-чиста радост... - а като вдигна дъщеря си и зетя си и след като ги прегърна и целуна, той каза на краля:

- Понеже ти дойде и заплени дареното ми от бога съкровище - светителя, като реши да го изпратиш в родината си, то насити се, след като получи желанието на душата си. А ние дано получим милост чрез молитвите на светеца, защото питаехме истинска обич към него приживе и след смъртта му. Затова ви моля да вземете със себе си всички дарове, които съм направил на гроба му, и да ги отнесете с вас в пречестния манастир Милешево...

Белослава прегърна мащеха си и сестрите си, раздели се с горещи сълзи от родния си град.

Ала търновци ги изпратиха унили, без радостни и ликуващи викове. Лицата им бяха посърнали, в душите им се тълпяха тежки предчувствия.

Защо светецът бе отнел благоволенieto си от прославения